

Arrest

nr. 339 619 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een Unieburger, in functie van haar wettelijk samenwonende partner S.J. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 19 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 322 171 van 21 februari 2025 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 4 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.02.2024 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn wettelijke geregistreerde partner, de genaamde J.S. (...) (RR. (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 19.08.2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 322 171 dd. 21.02.2025, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Betrokkene is tijdelijk van het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van tien jaar genomen op 21.10.2019 door de Belgische autoriteiten.

Betrokkene tekende geen beroep aan tegen dit inreisverbod, waardoor het inreisverbod definitief en van kracht is. Verder blijkt nergens uit het dossier dat dit inreisverbod is ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in toepassing van art. 44 decies van diezelfde wet. Overeenkomstig het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 26/07/2017 (C-255/16) en overeenkomstig het arrest van de Raad van State van 17/04/2020 (n° 274.421) wordt de termijn van het inreisverbod berekend vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Er moet ook worden geduïd dat het Hof van Justitie (cf. HvJ 8 mei 2018, C-82/16, arrest K.A.) reeds expliciet aangaf dat “Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, (...) aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden”. Het Hof heeft evenwel ook gestel dat artikel 20 van het VMEU “zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokkene Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.”

Het bestaan en het nog steeds rechtsgeldig zijn van het inreisverbod staat vast. Art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan aldus geen toepassing vinden. Rest nog de toetsing of het in deze aangewezen is een afgeleid verblijfsrecht toe te staan of niet.

Er dient aldus nog te worden nagegaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2022 een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met de referentiepersoon. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Deze beoordeling werd reeds in de eerdere weigeringsbeslissing (dd. 09.11.2023) gemaakt. Betrokkene legt geen stukken voor die tot een ander besluit zouden moeten leiden hoewel hij wist of diende te weten dat een dergelijke beoordeling ook bij een nieuwe aanvraag zou gemaakt moeten worden gezien het van kracht zijnde inreisverbod. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waaruit zou moeten besloten worden dat de wettelijke partner niet zou kunnen gescheiden worden van betrokkene. Zij kan onafhankelijk van betrokkene een eigen leven leiden. De referentiepersoon is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Uit de stavingstukken van het

dossier en het rijksregister blijkt dat mevrouw gedurende een lange tijd is tewerkgesteld en twee kinderen heeft uit een voorgaande relatie voor dewelke zij zelfstandig instaat. Gezien het geheel aan deze elementen is het redelijk te stellen dat mevrouw wel degelijk over de gebruikelijke mentale en fysieke capaciteiten beschikt waar een volwassene verondersteld wordt over te beschikken, om voor zichzelf te zorgen, eventueel ondersteund door haar eigen familie bij wie ze woonachtig is. Als geboren en getogen Belgische is het redelijk te stellen dat zij een netwerk van vrienden en familie heeft, die haar goed omringen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij bijzondere zorg zou behoeven van mijnheer, die zij als Belgische met alle sociale voorzieningen die België rijk is, niet op een andere manier zou kunnen verkrijgen. Een afgeleid verblijfsrecht voor mijnheer is aldus niet van toepassing.

Betrokkene sloot in 2022 een wettelijke samenwoning met de referentiepersoon het inreisverbod genomen werd in 2019. Betrokkene en de referentiepersoon waren zich er in die zin dus ook van bewust dat een gezamenlijk gezinsleven in België niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Natuurlijk zal het gescheiden leven van de echtgenoot een impact hebben op hun gezinsleven. Gezien het inreisverbod van mijnheer, voor tien jaar, geldig in de gehele Schengenzone moeten zowel mijnheer als mevrouw er zich bewust van geweest zijn dat een gezamenlijk gezinsleven niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Ze hadden moeten beseffen dat ze dit mogelijks op een andere manier, bv. door middel van een lange afstandsrelatie, gestalte zouden moeten geven. Dat is uiteraard lastig, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden door regelmatige contacten via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken van mevrouw aan mijnheer in het buitenland, is dat wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Nergens uit het dossier blijkt dat er daartoe hinderpalen zouden zijn. Voor zover deze mensen zouden verkiezen toch hun gezinsleven samen te willen verderzetten, is het uiteraard ook mogelijk dat de Belgische er voor kiest zich te vestigen bij betrokkene in het buitenland, desgewenst in afwachting van de opheffing of schorsing van het inreisverbod. Mevrouw heeft dan wel de Belgische nationaliteit, zij is al eerder gehuwd geweest met een man met de Marokkaanse nationaliteit. Haar kinderen zijn aldus ook half-Marokkaans. Het is dus redelijk te stellen dat het koppel, zich ook gezamenlijk zou kunnen vestigen in het buitenland, desgevallend in Marokko, indien dit hun voorkeur wegdraagt. Bij koppels waarvan de personen verschillende nationaliteiten dragen is er altijd één die in een 'vreemd' land zal moeten verblijven, een nieuwe job zal moeten zoeken, nieuwe vrienden zal moeten maken, de eigen familie in het land waarvan men de nationaliteit draagt zal moeten missen. De minderjarige kinderen hebben daarin geen keuze, zij zullen de beslissing van de ouder die de ouderlijke macht heeft, moeten volgen. Voor deze mevrouw en haar kinderen is het niet ondenkbaar dat zij ook nog wel een banden heeft met Marokko, er familie en vrienden heeft, vertrouwd is met de mentaliteit en gebruiken van de mensen, alsook de wettelijke bepalingen die er gelden, net omdat ze jarenlang gehuwd is geweest met een Marokkaan en nu opnieuw gekozen heeft voor een partner uit Marokko. Hoewel een vertrek uit België zeker niet moet, kunnen zij in samenspraak met elkaar als koppel, daar wel toe beslissen.

Het inreisverbod is het gevolg van betrokkenes persoonlijk gedrag. Op 28.04.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van vier jaar door het hof van beroep te Brussel voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van verdovende middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. De handel in verdovende middelen bewerkstelligt verslavingen en ontwricht de maatschappij. Dergelijke handel veroorzaakt rechtstreeks en/of onrechtstreeks allerlei druggerelateerde criminaliteit. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar en getuigt daarom van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef.

Samengevat staat het betrokkene en de referentiepersoon vrij een verschillende verblijfsplaats te kiezen en zelfstandig hun (gezins)leven verder uit te bouwen en daarbij op een andere manier goede contacten te onderhouden met elkaar of gezamenlijk elders een gezinsleven uit te bouwen. Dat is hun keuze.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, zijn partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene zijn partner alsnog op een latere datum, na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het aan hem opgelegde inreisverbod van 21.10.2019"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse constate que :

- *Le requérant a fait l'objet d'une interdiction d'entrée de 10 ans adoptée le 21 octobre 2019,*
- *Cette interdiction d'entrée fait obstacle à ce que le requérant puisse bénéficier du droit de séjour prévu à l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980, le fait de ne pas avoir fait l'objet d'une interdiction d'entrée faisant partie des conditions mises par cette disposition à la reconnaissance d'un droit de séjour,*
- *Le requérant ne peut pas, par ailleurs, se voir reconnaître un droit de séjour dérivé en application de l'article 20 du TFUE, à défaut pour lui d'avoir démontré l'existence d'une situation de dépendance avec sa compagne ;*

Alors que,

L'article 3, §6 de la directive 2008/115 définit l'interdiction d'entrée comme suit :

« une décision ou un acte de nature administrative ou judiciaire interdisant l'entrée et le séjour sur le territoire des États membres pendant une durée déterminée, qui accompagne une décision de retour ; »

L'article 11, §3, alinéas 3 et 4 de cette même directive prévoit la possibilité, pour les États membre, de lever ou de suspendre les effets d'une telle interdiction d'entrée, « pour des raisons humanitaires » (alinéa 3) « dans des cas particuliers ou certaines catégories de cas, pour d'autres raisons » (alinéa 4) ;

La CJUE a jugé que cette possibilité n'était pas limitée aux demandes de levée ou de suspension introduites depuis l'étranger, après que la décision de retour a été exécutée :

« (...) l'article 3, point 6, et l'article 11, paragraphe 3, de la directive 2008/115 n'interdisent pas aux États membres, contrairement à ce que soutient le gouvernement belge, de lever ou de suspendre une interdiction d'entrée sur le territoire, lorsque la décision de retour n'a pas été exécutée et que le ressortissant d'un pays tiers se trouve sur leur territoire. »

Il est acquis que lorsqu'un ressortissant d'un Etat tiers qui s'est vu notifier une interdiction d'entrée introduit une demande de séjour au titre du regroupement familial fondée sur l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980, il sollicite implicitement mais certainement la levée de cette interdiction d'entrée ; si l'étranger concerné demande à pouvoir séjourner en Belgique, c'est nécessairement qu'il sollicite qu'il soit passé outre l'interdiction qui lui a été précédemment faite d'entrer sur le sol belge ;

Il est également acquis que les motifs de cette demande de levée sont en lien, notamment, avec le lien de famille qui justifie la demande de séjour ;

En vertu de l'obligation de motivation formelle et matérielle à laquelle elle est soumise, ainsi que des principes de bonne administration parmi lesquels le principe de la proportionnalité ainsi que les devoirs de prudence et de minutie, la partie adverse se doit d'examiner cette demande en fonction de l'ensemble des éléments dont elle dispose, en se faisant le cas échéant communiquer ceux qu'elle estimerait manquants, et la motivation de la décision doit rendre compte des motifs qui justifient qu'il n'ait pas été fait droit à cette demande de levée de l'interdiction d'entrée ; dans le cadre de cet examen, elle doit opérer une mise en balance des intérêts individuels et des intérêts publics concernés, laquelle doit être raisonnable et proportionnée ;

Cet examen de la demande de levée de l'interdiction d'entrée ne se confond pas avec celui de l'existence d'une relation de dépendance entre le ressortissant d'un Etat tiers et son membre de famille belge ; ce dernier examen est subsidiaire au premier : il n'y est procédé que si l'interdiction d'entrée ne peut être levée ni suspendue en application de l'article 11 de la directive 2008/115, et il est fondé sur l'article 20 du TFUE ; les conditions auxquelles un droit de séjour dérivé doit être reconnu en vertu de cette disposition sont tout à fait spécifiques (l'existence d'une relation de dépendance entre le citoyen de l'UE n'ayant pas exercé son droit à la libre circulation, et son membre de famille ressortissant d'un Etat tiers) ;

En l'espèce, la partie adverse s'est abstenue d'examiner la possibilité de lever l'interdiction d'entrée adoptée à l'encontre du requérant en date du 21 octobre 2019, demande contenue implicitement mais certainement dans la demande de séjour introduite par le requérant le 22 février 2024, au titre du regroupement familial ;

La motivation de la décision entreprise permet en effet de constater que la partie adverse considère que cette interdiction d'entrée fait purement et simplement obstacle à l'application de l'article 40ter de la loi ; la partie adverse allègue en effet que le fait de ne pas avoir fait l'objet d'une telle interdiction d'entrée étant considéré comme constituant une condition du séjour prévue par cette disposition;

L'examen des intérêts personnels du requérant auquel la partie adverse s'est livrée s'est opéré dans le cadre tout à fait spécifique : celui de l'examen d'une situation de dépendance entre le requérant et sa compagne, justifiant la reconnaissance dans le chef de l'intéressé d'un droit de séjour dérivé fondé sur l'article 20 du TFUE ;

L'absence d'une telle situation de dépendance (qui, selon la CJUE, n'existe que dans des « situations très particulières ») n'empêche cependant pas que des raisons d'ordre privé et familial puissent justifier la levée de l'interdiction d'entrée, et qu'il soit fait droit à la demande de séjour fondée sur le regroupement familial, ce qu'il revenait à la partie adverse d'examiner, quod non ;

Le requérant a d'autant plus intérêt à son argumentation que :

- Depuis la date à laquelle il s'est vu notifier l'interdiction d'entrée (au jour où il a été libéré de l'établissement pénitentiaire où il était jusqu'alors détenu), la partie adverse a – à tout le moins – accepté la présence du requérant sur le sol belge ; l'intéressé a pu mener à bien une procédure visant à faire enregistrer une déclaration de cohabitation légale avec sa compagne ; il a introduit une première demande de séjour sur la base du regroupement familial, que la partie adverse a rejetée non pas en raison de l'existence de l'interdiction d'entrée mais pour des raisons liées à l'ordre public ; cette décision n'était pas assortie d'une obligation de quitter le territoire ; il a ensuite introduit une seconde demande de séjour sur la base du regroupement familial, que la partie adverse a rejetée pour des motifs en lien avec une absence alléguée de vie commune (décision de rejet que votre Conseil a annulé), toujours sans ordre de quitter le territoire ; la présente décision n'est pas non plus assortie d'une telle décision de retour ; le 29 mars 2024, après avoir été interpellé par la police, la partie adverse a donné instruction de laisser le requérant disposer,

- Le dossier administratif contient les éléments que le requérant a fait valoir en vue de démontrer qu'il s'était amendé et ne pouvait plus être considéré comme représentant une menace pour l'ordre public ; en particulier, il a communiqué les preuves de ses activités professionnelles (et le témoignage de son employeur, qui loue tant ses compétences que son comportement), des liens sociaux tissés avec son voisinage, de la relation durable entretenue avec sa compagne ainsi qu'avec les deux enfants de celle-ci;

L'argumentation du requérant, visant à contester l'absence d'examen de la demande de levée de l'interdiction d'entrée contenue implicitement dans sa demande de séjour, n'est donc pas purement théorique ; les éléments précités sont certainement de nature à justifier qu'il ait pu être fait droit à une telle demande, si celle-ci avait été dûment examinée ;”

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar wettelijk geregistreerde partner van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt verduidelijkt dat om een verblijfsrecht als familielid te bekomen de verzoekende partij niet enkel dient te voldoen aan de voorwaarden van voormelde bepaling maar dat er op naam van de verzoekende partij ook geen inreisverbod mag gelden (binnenkomstvoorwaarde zoals bepaald in artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet). In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij tijdelijk het recht tot binnenkomst is ontzegd daar zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor de duur van tien jaar genomen op 21 oktober 2019 door de Belgische autoriteiten, dat dit definitief van kracht is en niet werd ingetrokken of opgeheven, dat de termijn berekend wordt vanaf het verlaten van het grondgebied. Voorts wordt er gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.) waaruit blijkt dat beoordeeld moet worden of er een zodanige afhankelijkheid is tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, waarbij de vraag gesteld wordt of de referentiepersoon feitelijk gedwongen zou worden om België en bij uitbreiding Schengen te verlaten indien aan de verzoekende partij geen recht op verblijf zou worden toegekend. In de bestreden beslissing wordt er nogmaals op gewezen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden nu er een inreisverbod is en dat wel nog dient getoetst te worden of een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegestaan, waarbij wordt benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan een gezinslid een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, dat het Hof benadrukt dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat voor een volwassene een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in

uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. De verwerende partij oordeelt dat er *in casu* geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan de verzoekende partij de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt, waarna zij haar motieven voor dit oordeel weergeeft. De verwerende partij wijst er nog op dat het inreisverbod het gevolg was van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, dat zij op 28 april 2017 een veroordeling heeft opgelopen van vier jaar voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van verdovende middelen zonder vergunning, dat de handel in verdovende middelen verslavingen bewerkstelligt en de maatschappij ontwricht, dat dergelijke handel rechtstreeks en/of onrechtstreeks allerlei druggereleerde criminaliteit veroorzaakt, dat het meewerken aan dergelijke handel de gezondheid en veiligheid van derden ernstig in gevaar brengt en daarom getuigen van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Besluitend motiveert de verwerende partij dat op grond van de door haar gemaakte analyse kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde opheffing op opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te vragen, haar partner ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op grond van gezinshereniging, dat het recht op verblijf wordt geweigerd en de verzoekende partij gevolg dient te geven aan het aan haar opgelegde inreisverbod.

Waar de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing de motieven dienden gelezen te worden waarom de impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod werd afgewezen, kan zij niet gevolgd worden, zoals blijkt uit punt 3.1.6.

De verzoekende partij maakt voorts niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.1.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de eveneens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

Op 22 februari 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van haar wettelijke geregistreerde Belgische partner die niet reeds haar rechten van vrij verkeer als Unieburger uitoefende. Deze gezinshereniging wordt geregeld in artikel 40ter, §2 *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vormt het antwoord op deze aanvraag. In deze beslissing

weigert de verwerende partij om de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij in te willigen, omdat zij voor het beoogde verblijfsrecht, naast de voorwaarden van artikel 40ter, ook aan de binnenkomstvoorwaarden moet voldoen en dit niet het geval is daar zij nog het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar en omdat voorts ook niet blijkt dat tussen haar en haar Belgische partner een afhankelijkheidsrelatie bestaat zoals is vereist om zich te kunnen beroepen op artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), zoals uitgelegd in het arrest K.A. van het Hof van Justitie.

In artikel 3.6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”*. Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als *“een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, dit kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

In het arrest K.A. verklaarde het Hof van Justitie voor recht:

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend [...]”

Aldus blijkt dat de verblijfsaanvraag kan worden geweigerd omwille van het bestaan van een geldend inreisverbod ten aanzien van de aanvrager, tenzij de verzoekende partij aantoont dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen haarzelf en de Unieburger.

De verzoekende partij betwist niet dat zij op het moment van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod.

3.1.5. De verzoekende partij wijst op artikel 3.6 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 11.3, derde en vierde lid van deze richtlijn dat voorziet in de mogelijkheid voor lidstaten om het inreisverbod op het heffen of op te schorten om humanitaire redenen of andere redenen, dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat deze mogelijkheid niet beperkt is tot verzoeken tot opheffing of opschorting die vanuit het buitenland worden ingediend nadat het terugkeerbesluit is uitgevoerd. De verzoekende partij citeert uit het arrest K.A. als volgt: *“Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.”* (§61). De verzoekende partij meent dat het vaststaat dat wanneer een onderdaan van een derde land, aan wie een inreisverbod is opgelegd, een verblijfsaanvraag indient op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met het oog op gezinshereniging, hij impliciet doch zeker verzoekt om de opheffing van dat inreisverbod, dat als de betrokken vreemdeling vraagt om in België te mogen verblijven, hij noodzakelijkerwijze vraagt om het eerder opgelegde inreisverbod op te heffen, dat het dan ook vast staat dat de redenen voor het verzoek tot opheffing verband houden met de familieband die de verblijfsaanvraag rechtvaardigt. De verzoekende partij meent dat op grond van de formele motiveringsplicht alsook op grond van de door haar geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur, de verwerende partij dit verzoek moet onderzoeken op grond van alle elementen waarover zij beschikt, waarbij zij zich indien nodig de elementen laat verstrekken die zij als ontbrekend beschouwt en waarbij zij in de motivering van de beslissing moet aangeven waarom dit verzoek tot opheffing van het inreisverbod niet is ingewilligd, dat in dit kader zij een afweging moet maken tussen de individuele belangen en de betrokken openbare belangen die redelijk en evenredig moet zijn. De verzoekende partij verduidelijkt dat dit onderzoek van de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod niet mag worden verward met het onderzoek naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen de onderdaan van een derde land en diens Belgische familielid, dat dit laatste onderzoek subsidiair is aan het eerste, dat het alleen moet worden uitgevoerd als het inreisverbod niet kan worden opgeheven of opgeschort op grond van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en het is gebaseerd op artikel 20 van het VWEU, dat de voorwaarden waaronder een afgeleid verblijfsrecht op grond van voormelde bepaling moet worden erkend zeer specifiek zijn. Zij concludeert dat de verwerende partij nagelaten heeft de mogelijkheid te onderzoeken

om het tegen haar op 21 oktober 2019 uitgevaardigde inreisverbod op te heffen, een vraag die impliciet doch zeker was vervat in haar aanvraag om verblijf op grond van gezinshereniging die zij op 22 februari 2024 indiende, dat uit de motieven van de bestreden beslissing namelijk blijkt dat de verwerende partij van mening is dat het inreisverbod de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verhindert, dat het niet voorhanden zijn van een inreisverbod beschouwd wordt als een voorwaarde voor het verblijf waarin voormelde bepaling voorziet.

De verzoekende partij verduidelijkt nogmaals dat de verwerende partij haar belangen heeft onderzocht in een zeer specifiek kader, met name dat van het onderzoek naar een situatie van afhankelijkheid tussen haar en haar partner, die de erkenning van een verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU rechtvaardigt, dat het ontbreken van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie niet belet dat privé- en gezinsredenen de opheffing van het inreisverbod kunnen rechtvaardigen en dat het verzoek om verblijf op grond van gezinshereniging wordt ingewilligd, wat door de verwerende partij had moeten worden onderzocht, *quod non*.

Tot slot licht de verzoekende partij nog toe dat zij belang heeft bij haar argumentatie daar, sinds de datum waarop het inreisverbod haar werd meegedeeld, de verwerende partij op zijn minst haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied heeft aanvaard. Zij verduidelijkt dat zij een procedure tot registratie van een verklaring van wettelijk samenwonen met haar partner heeft kunnen afronden, zij een eerste verblijfsaanvraag gezinshereniging heeft ingediend, die werd afwezen niet vanwege het bestaan van een inreisverbod, maar om redenen die verband houden met openbare orde, dat de beslissing niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten en zij vervolgens een tweede verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van gezinshereniging, die door de verwerende partij afgewezen werd om redenen die verband houden met het vermeend ontbreken van samenwoning, opnieuw in een beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing welke werd vernietigd door de Raad, dat ook aan onderhavige beslissing geen terugkeerbeslissing verbonden is en dat op 29 maart 2024, na te zijn aangehouden door de politie, de verwerende partij de opdracht heeft gegeven haar vrij te laten.

Daarnaast meent de verzoekende partij ook dat zij belang heeft bij haar betoog daar het administratief dossier elementen bevat die zij heeft aangevoerd om aan te tonen dat zij zich had verbeterd en niet langer als een bedreiging voor de openbare orde kon worden beschouwd, dat zij met name bewijzen heeft overgelegd van haar beroepsactiviteiten – en de getuigenis van haar werkgever, die zowel haar vaardigheden als haar gedrag prijst – en van de sociale banden die zij met haar burens heeft opgebouwd alsook van de duurzame relatie met haar partner en diens twee kinderen.

Concluderend stelt zij in dit kader dat haar betoog waarbij zij kritiek heeft op het feit dat het verzoek tot opheffing van het inreisverbod, dat impliciet in haar verblijfsaanvraag werd opgenomen, niet is onderzocht, niet louter theoretisch is, dat de bovengenoemde elementen kunnen rechtvaardigen dat een dergelijk verzoek zou worden ingewilligd indien het naar behoren werd onderzocht.

3.1.6. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten. § 3. *Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.*

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Uit de voorbereidende werken aangaande dit artikel blijkt het volgende:

“Overeenkomstig artikel 11, paragraaf 3 van de richtlijn voorziet dit artikel dat een onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag mag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen. Op die manier kan een inreisverbod worden opgeheven omwille van humanitaire redenen, en meer in het bijzonder omwille van specifieke medische of familiale redenen, het bezoek van een ouder die ernstig ziek is, de gezinshereniging met een Belg of met een burger van de Unie of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Elke aanvraag dient individueel onderzocht te worden, ook op voordien gepleegde en vastgestelde fraude, hetgeen een contraelement moet uitmaken voor de opheffing of opschorting voor de inreisverbod. Deze aanvraag kan op elk moment worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland. Nadat tweederde van de termijn van het inreisverbod is verstreken, kan de vreemdeling een opschorting of opheffing vragen omwille van professionele of studieredenen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd niet gevolgd, aangezien het voor de personen wenselijk wordt geacht dat ze weten dat de beslissing als negatief wordt beschouwd, 4 maanden na de indiening van de aanvraag, gezien het inreisverbod in belangrijke mate ingrijpt op het leven van de personen (vermits het inreisverbod geldig is op het gehele Schengengrondgebied) en het daarom noodzakelijk is dat de betrokken personen zo spoedig mogelijk uitsluitel krijgen hierover.” (Parl. St. Kamer, 53, 1825/001, p. 22).

Zoals duidelijk blijkt, betreft artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11.3 van de Terugkeerrichtlijn. De relevante bepalingen van dit artikel luiden als volgt:

“Artikel 11

Inreisverbod

[...]

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten.

[...]

In individuele gevallen kunnen de lidstaten om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen.

In individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen kunnen de lidstaten om andere redenen een inreisverbod intrekken of schorsen.

[...]

In toepassing van artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet is in beginsel vereist dat een gemotiveerde aanvraag moet worden ingediend *“bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland”*. Deze vereiste impliceert evident dat de aanvrager zijn werkelijke woon- en verblijfplaats in het buitenland heeft, wat op zijn beurt impliceert dat hij uitvoering heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel en het hiermee samenhangende inreisverbod. Zo bepaalt §4 van dit wetsartikel ook zeer duidelijk dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk heeft.

In zoverre artikel 11, lid 3, paragraaf 3 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat *“[i]n individuele gevallen [...] de lidstaten om humanitaire of andere redenen [kunnen] afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen”*, wijst de Raad er nog op dat dit een facultatieve clause betreft waarvan de lidstaten gebruik kunnen maken in overeenstemming met hun nationale wetgeving en administratieve praktijk. De Terugkeerrichtlijn laat de lidstaten aldus volledig vrij inzake de vraag of zij een dergelijke mogelijkheid willen voorzien en de wijze waarop zij dit verder in hun nationale recht invullen. De Terugkeerrichtlijn verzet zich er niet tegen dat de Belgische wetgever vereist dat de opheffing of opschorting van het inreisverbod in beginsel dient te worden gevraagd vanuit het buitenland, meer bepaald *“bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland”*. Dat de aanvraag vanuit het buitenland moet worden ingediend, is niet meer dan een logisch gevolg van het gegeven dat de betrokken derdelander onder verbod staat van binnenkomst en verblijf op het Schengengrondgebied. Toelaten dat de derdelander vanop het Belgische grondgebied de vraag tot opheffing of opschorting indient, zou de derdelander die weigert om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure, eens te meer in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat indruist tegen de doelen van de Terugkeerrichtlijn.

De verzoekende partij betoogt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de mogelijkheid tot opheffing of opschorting niet beperkt is tot verzoeken tot opheffing of opschorting die vanuit het buitenland worden ingediend nadat het terugkeerbesluit is uitgevoerd. De verzoekende partij citeert uit het arrest K.A. als volgt:

“Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.” (§61)

De Raad wijst erop dat het loutere feit dat de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn er niet aan in de weg staan een inreisverbod op te heffen of te schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op het grondgebied van de lidstaat bevindt, niet leidt tot de vaststelling dat de mogelijkheid tot het ‘verzoeken’ tot opheffing of opschorting van een opgelegd inreisverbod, in België, niet beperkt is tot verzoeken die vanuit het buitenland worden ingediend nadat het terugkeerbesluit is uitgevoerd.

Het indienen op het Belgische grondgebied van een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging om (ook) een (her)beoordeling te verkrijgen van het opgelegde inreisverbod met het oog op de opschorting of opheffing/intrekking ervan, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient

bovendien op expliciete wijze te gebeuren en kan niet impliciet afgeleid worden uit het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet ontnomen.

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat wanneer een onderdaan van een derde land, aan wie een inreisverbod is opgelegd, een verblijfsaanvraag indient op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met het oog op gezinshereniging, hij impliciet doch zeker verzoekt om de opheffing van dat inreisverbod, dat op grond van de formele motiveringsplicht alsook op grond van de door haar geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur, de verwerende partij dit verzoek moet onderzoeken op grond van alle elementen waarover zij beschikt, waarbij zij zich indien nodig de elementen laat verstrekken die zij als ontbrekend beschouwt en waarbij zij in de motivering van de beslissing moet aangeven waarom dit verzoek tot opheffing van het inreisverbod niet is ingewilligd en dat zij in dit kader een afweging moet maken tussen de individuele belangen en de betrokken openbare belangen die redelijk en evenredig moet zijn.

De Raad verduidelijkt, zoals de verzoekende partij overigens zelf ook aangeeft, dat het echter in kader van artikel 20 van het VWEU wel mogelijk is, niettegenstaande een aanvrager-derdelander, familielid van een Belg, onder inreisverbod staat, om een (afgeleid) verblijfsrecht aan te vragen in België en te verkrijgen, indien een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger, Belg, en de derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokkene Unieburger, Belg, feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Het komt de verwerende partij een onderzoek te voeren naar de afhankelijkheidsverhouding.

Er blijkt niet, minstens maakt de verzoekende partij dit met haar betoog niet aannemelijk, dat bij dit onderzoek of voorafgaand deze beoordeling (van ambtswege) dient nagegaan te worden of er (humanitaire of andere) redenen zijn om het bestaande inreisverbod op te heffen. Wel kan vastgesteld worden dat wanneer een dermate afhankelijkheidsband, zoals hiervoor omschreven, wordt aangetoond waardoor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU dient te worden toegekend, het geldende inreisverbod als impliciet opgeheven of opgeschort kan worden beschouwd. Wanneer een vreemdeling verzoekt om in België te kunnen verblijven op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet terwijl hij onder inreisverbod staat, staat dit inreisverbod, gelet op artikel 20 van het VWEU en artikel 11.3, derde en vierde van de Terugkeerrichtlijn, het afleveren van een verblijfsrecht niet in de weg, niettegenstaande het terugkeerbesluit niet werd uitgevoerd, indien een dermate afhankelijkheidsverhouding, zoals *supra* omschreven, wordt aangetoond en aldus een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegekend. Het is in die zin dat de rechtspraak van het Hof van Justitie in K.A. dat de artikelen 3.6 en 11.3 van de Terugkeerrichtlijn er niet aan in de weg staan dat lidstaten het inreisverbod schorsen of opheffen wanneer de verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en de derdelander nog op het grondgebied van de lidstaat verblijft, moet gelezen worden.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij wel gevolgd worden in zoverre zij zou wensen te betogen dat als de betrokken vreemdeling vraagt om in België te mogen verblijven, hij noodzakelijkerwijze vraagt om het eerder opgelegde inreisverbod op te heffen om de redenen die verband houden met de familieband die de verblijfsaanvraag rechtvaardigt.

Nu een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod op expliciete wijze dient te gebeuren van in het land van herkomst en op zich niet op impliciete wijze af te leiden valt uit een aanvraag tot gezinshereniging en voorts *in casu* enkel wanneer een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het

VWEU moet worden toegekend omwille van een hiervoor beschreven afhankelijkheidsband het inreisverbod als impliciet opgeheven of opgeschort kan worden beschouwd, kan niet worden vastgesteld

– gelet op het feit dat er geen expliciete aanvraag tot opheffing ingediend in het herkomstland voorlag – dat de verwerende partij, die is nagegaan of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsband, nog diende over te gaan tot het onderzoeken van en het motiveren betreffende een volgens de verzoekende partij “*impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod*” vervat in de aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd dat de verwerende partij haar belangen heeft onderzocht in een zeer specifiek kader, met name dat van het onderzoek naar een situatie van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar partner, die de erkenning van een verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU rechtvaardigt, dat het ontbreken van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie niet belet dat privé- en gezinsredenen de opheffing van het inreisverbod kunnen rechtvaardigen en dat het verzoek om verblijf op grond van gezinshereniging wordt ingewilligd, wat door de verwerende partij had moeten worden onderzocht.

Het feit dat een onderzoek van een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod niet verward kan worden met een onderzoek naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen de onderdaan van een derde land en diens Belgische familielid, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

De verzoekende partij toont, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat het onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU, conform de rechtspraak K.A., subsidiair is aan een onderzoek naar de opheffing en opschorting van het inreisverbod en dat voorafgaand het onderzoek gebaseerd op artikel 20 van het VWEU, dient overgegaan te worden tot een onderzoek naar de mogelijkheid tot het opheffen of opschorten van het inreisverbod.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de verwerende partij heeft nagelaten om de mogelijkheid te onderzoeken om het tegen haar op 21 oktober 2019 uitgevaardigde inreisverbod op het heffen, doch niet waar zij betoogt dat een dergelijke vraag impliciet doch zeker was vervat in haar aanvraag om verblijf op grond van gezinshereniging die zij op 22 februari 2024 indiende.

In het licht van de kritiek van de verzoekende partij wijst de Raad er ter verduidelijking nog op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij, naast de voorwaarden conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ook nog dient te voldoen aan andere voorwaarden, met name aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat op haar naam geen inreisverbod mag gelden, waarbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij aan deze laatste voorwaarde niet heeft voldaan en er nog de toetsing rest of een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegestaan.

3.1.7. Tot slot en ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij het belang bij haar kritiek niet wordt ontzegd, doch enkel wordt geoordeeld dat zij niet kan gevolgd worden in haar betoog, zodat haar uiteenzetting waarom zij meent belang te hebben bij haar argumentatie *in casu* niet dienstig is.

3.1.8. De verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan. Evenmin maakt zij een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 12bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 7 en 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse constate que la décision ne constitue pas une atteinte injustifiée au droit au respect de la vie familiale ;

En particulier :

“ (...) Natuurlijk zal het gescheiden leven van de echtgenoot een impact hebben op hun gezinsleven. Gezien het inreisverbod van mijnheer, voor tien jaar, geldig in de gehele Schengenzone moeten zowel mijnheer als mevrouw er zich bewust van geweest zijn dat een gezamenlijk gezinsleven niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Ze hadden moeten beseffen dat ze dit mogelijks op een andere manier, bv. door middel van een lange afstandsrelatie, gestalte zouden moeten geven. Dat is uiteraard lastig, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden door regelmatige contacten via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken van mevrouw aan mijnheer in het buitenland, is dat wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Nergens uit het dossier blijkt dat er daartoe hinderpalen zouden zijn. Voor zover deze mensen zouden verkiezen toch hun gezinsleven samen te willen verderzetten, is het uiteraard ook mogelijk dat de Belgische er voor kiest zich te vestigen bij betrokkene in het buitenland, desgewenst in afwachting van de opheffing of schorsing van het inreisverbod. Mevrouw heeft dan wel de Belgische nationaliteit, zij is al eerder gehuwd geweest met een man met de Marokkaanse nationaliteit. Haar kinderen zijn aldus ook half-Marokkaans. Het is dus redelijk te stellen dat het koppel, zich ook gezamenlijk zou kunnen vestigen in het buitenland, desgevallend in Marokko, indien dit hun voorkeur wegdraagt. Bij koppels waarvan de personen verschillende nationaliteiten dragen is er altijd één die in een 'vreemd' land zal moeten verblijven, een nieuwe job zal moeten zoeken, nieuwe vrienden zal moeten maken, de eigen familie in het land waarvan men de nationaliteit draagt zal moeten missen. De minderjarige kinderen hebben daarin geen keuze, zij zullen de beslissing van de ouder die de ouderlijke macht heeft, moeten volgen. Voor deze mevrouw en haar kinderen is het niet ondenkbaar dat zij ook nog wel een banden heeft met Marokko, er familie en vrienden heeft, vertrouwd is met de mentaliteit en gebruiken van de mensen, alsook de wettelijke bepalingen die er gelden, net omdat ze jarenlang gehuwd is geweest met een Marokkaan en nu opnieuw gekozen heeft voor een partner uit Marokko. Hoewel een vertrek uit België zeker niet moet, kunnen zij in samenspraak met elkaar als koppel, daar wel toe beslissen.”

Alors que,

L'intérêt supérieur de l'enfant doit faire l'objet d'une considération primordiale, en application de l'article 3 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant, lu en combinaison avec l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, mais également des articles 7 et 24.2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et l'article 22bis de la Constitution ;

A supposer que Votre Conseil estime que l'article 3 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant ne produit pas d'effet direct, encore faut-il constater que les autres dispositions visées au moyen peuvent être directement invoquées par les requérants ;

En particulier, cette obligation de prise en considération de l'intérêt supérieur de l'enfant se voit consacrée de façon spécifique au sein même de la loi du 15 décembre 1980, en matière de regroupement familial : l'article 12bis, §7 de ladite loi prévoit en effet que « Dans le cadre de l'examen de la demande, il est dûment tenu compte de l'intérêt supérieur de l'enfant. » ; si cette disposition a trait aux demandes de séjour introduites sur la base de l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980 (et non 10bis, comme en l'espèce), les travaux parlementaires de la loi du 08.07.2011 ayant inséré cette disposition dans la loi du 15 décembre 1980 lui confèrent un caractère général, considérant que « cette disposition ne constitue qu'une application de l'article 3, §1er, de la Convention relative aux droits de l'enfant du 20 novembre 1989 (...) »

Votre Conseil a rappelé, dans un arrêt du 4.12.2023 n°298.126, que : « (...) le Comité des droits de l'enfant a indiqué dans son Observation Générale n° 5 du 27 novembre 2003 (CRC/GC/2003/5, par. 45-47) ce qui suit : « Chaque institution ou organe législatif, administratif ou judiciaire est tenu de se conformer au principe de l'intérêt supérieur de l'enfant en se demandant systématiquement comment les droits et les intérêts de l'enfant sont ou seront affectés par ses décisions et ses actes - par exemple, par une loi ou une politique proposée ou déjà en vigueur, une mesure administrative ou une décision judiciaire (...) » ;

Le requérant soutient par ailleurs que la décision entreprise constitue une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale des deux enfants de sa compagne ; en pareille situation d'ingérence, la partie adverse est tenue, en vertu de l'article 8 de la CEDH, à un examen rigoureux de la proportionnalité de sa décision, au regard des inconvénients que celle-ci emporte sur les intérêts des personnes en cause ;

En l'espèce, la motivation de la décision entreprise ne témoigne pas d'une prise en considération de l'intérêt supérieur des deux enfants de la compagne du requérant ;

Or, le requérant considère qu'il n'est pas contestable que les intéressés sont à tout le moins concernés par la décision entreprise, dans la mesure où les enfants partagent le quotidien du requérant depuis 2021 (ce que la décision entreprise constate, et ce que le dossier administratif confirme), sachant qu'ils sont nés respectivement en 2015 et en 2019 ; un lien relevant de la vie privée et familiale s'est développé entre les enfants et le requérant, (ce que la partie adverse ne conteste pas, au demeurant), lien dont le respect est garanti par l'article 8 de la CEDH ;

La partie adverse ne s'est, pourtant, nullement posé la question de l'impact d'un retour du requérant au Maroc sur la personne des enfants, qui ne sont évoqués aux termes de la décision entreprise que pour mettre en exergue leur double nationalité belge et marocaine, ce que la partie adverse considère comme un élément permettant d'envisager la poursuite d'une vie familiale au Maroc;

Or, le fait que ces enfants soient nés d'une précédente union de la compagne du requérant implique qu'ils entretiennent a priori des contacts avec leur second parent, ce que la partie adverse s'est abstenue d'investiguer (en l'espèce, les enfants sont hébergés à titre accessoire par leur père, tous les week-ends) ; La décision entreprise viole l'ensemble des principes et dispositions visées au moyen ;"

3.2.2. De Raad wijst erop dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "midden" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekende partij laat na om bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schendt.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.2.3. Voor een theoretische toelichting bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, verwijst de Raad naar de uiteenzettingen hieromtrent in punten 3.1.2. en 3.1.3.

3.2.4. De schending van voormelde bepalingen en beginselen wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en de artikelen 7 en 24.2 van het Handvest, bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.2.5. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij vaststelt dat de bestreden beslissing geen ongerechtvaardigde inbreuk vormt op het gezinsleven, terwijl het belang van het kind voorop moet staan, overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 24.2 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet, dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op een privé- en gezinsleven van de twee kinderen van haar partner, dat in een dergelijke situatie van inmenging de verwerende partij op grond van artikel 8 van het EVRM verplicht is om de evenredigheid van haar beslissing grondig te onderzoeken, rekening houdend met de nadelen die deze beslissing met zich meebrengt voor de belangen van de betrokken personen, dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met het belang van de twee kinderen van haar partner, dat het echter onbetwistbaar is dat zij op zijn minst door de bestreden beslissing worden geraakt, aangezien de kinderen sinds 2021 het dagelijks leven met de verzoekende partij delen (wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld en door het administratief dossier wordt bevestigd), wetende dat zij respectievelijk in 2015 en 2019 zijn geboren, dat er een band is op het gebied van privé- en gezinsleven tussen haar en de kinderen, wat door de verwerende partij niet wordt betwist, een band waarvan de eerbiediging wordt gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich op geen enkel moment heeft afgevraagd wat de gevolgen zijn van een terugkeer van de verzoekende partij naar Marokko voor de kinderen, die in de bestreden beslissing alleen worden genoemd om hun dubbele Belgische en Marokkaanse nationaliteit te benadrukken, wat volgens de verwerende partij een element is dat het voortzetten van een gezinsleven in Marokko mogelijk maakt, dat het feit dat deze kinderen uit een eerdere relatie van haar partner zijn geboren, impliceert dat zij *a priori* contact hebben met hun tweede ouder, wat de verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken. Zij wijst er nog op dat de kinderen elk weekend bij hun vader verblijven.

3.2.6. Betreffende artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

Artikel 24.2 van het Handvest luidt als volgt: "2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten,

leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

Daargelaten de vraag of artikel 24.2 van het Handvest *in casu* van toepassing is, stelt de Raad vast dat het belang van het kind tevens een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), §§ 135-136).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest voorzien in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is

genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

3.2.7. Vooreerst wijst de Raad erop dat nergens wordt betwist dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar wettelijk samenwonende partner. In het kader van de afhankelijkheidstoets wijst de verwerende partij er echter op dat de partner van de verzoekende partij onafhankelijk van de verzoekende partij een eigen leven kan leiden, dat zij een volwassen persoon is die beschikt over alle nodige capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag verwacht worden, dat blijkt dat zij gedurende lange tijd tewerkgesteld is geweest en twee kinderen heeft uit een vorige relatie voor dewelke zij zelfstandig instaat.

Er wordt aldus gemotiveerd, in het kader van het hoger belang van de kinderen van de partner van de verzoekende partij, dat laatstgenoemde voor zichzelf kan zorgen alsook dat zij zelfstandig instaat voor de kinderen.

De verzoekende partij betoogt echter dat het onbetwistbaar is dat de kinderen op zijn minst door de bestreden beslissing worden geraakt. Waar de verzoekende partij met haar betoog zou menen dat het niet toekennen van een verblijfsrecht – niettegenstaande er geen sprake is van een dermate afhankelijkheidsrelatie dat niet zou kunnen verwacht worden dat de verzoekende partij en de moeder van de kinderen gescheiden wordt – ingaat tegen het hoger belang van de kinderen gelet op haar persoonlijke gezinsband met de kinderen, wijst de Raad op wat volgt betreffende het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met minderjarige kinderen.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (“*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.*” EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet de ouder is van de kinderen en dit ook niet verklaart te zijn. Er blijkt ook niet dat zij de kinderen heeft erkend. Zij maakt enkel gewag van een aanwezigheid sinds 2021 in het dagelijks leven van de kinderen, die in 2015 en 2019 geboren zijn. Uit dit loutere feit dat er sprake is van een aanwezigheid in het leven van of van een samenwoont met de minderjarige kinderen van haar partner, kan niet *ipso facto* het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met deze kinderen afgeleid worden. Door louter voor te houden dat er een band is op het gebied van privé- en gezinsleven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van het bijdragen in de zorg en opvoeding van de kinderen en van een interesse en engagement ten aanzien van de kinderen van haar partner.

Een beschermingswaardig gezinsleven met de kinderen van haar wettelijk samenwonende partner wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gezien een beschermingswaardig gezinsleven met de kinderen niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging.

Nu in hoofde van de kinderen wordt gemotiveerd dat de wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij voor zichzelf kan zorgen alsook dat zij zelfstandig instaat voor de kinderen en er voorts geen beschermingswaardig gezinsleven met de verzoekende partij aannemelijk wordt gemaakt, blijkt niet, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk, dat de bestreden beslissing ingaat tegen het hoger belang van het kind of dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in dit kader ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Gelet op de motieven dat de wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij voor zichzelf kan zorgen alsook dat zij zelfstandig instaat voor de kinderen, kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat de verzoekende partij zich op geen enkel moment heeft afgevraagd wat de gevolgen zijn van een terugkeer van de verzoekende partij naar Marokko voor de kinderen. Gelet op het feit dat erop gewezen wordt dat de partner van de verzoekende partij zelfstandig instaat voor de kinderen, kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat de kinderen in de bestreden beslissing alleen worden genoemd om hun dubbele Belgische en Marokkaanse nationaliteit te benadrukken.

Bovendien stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan de verzoekende partij de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt, dat er geen reden te vinden is waaruit zou moeten besloten worden dat de wettelijk samenwonende partner niet zou kunnen gescheiden worden van de verzoekende partij, dat zij onafhankelijk van de verzoekende partij een eigen leven kan leiden, dat zij een volwassen persoon is die beschikt over alle nodige capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, dat blijkt dat zij gedurende een lange tijd is tewerkgesteld en twee kinderen heeft uit een vorige relatie voor dewelke zij zelfstandig instaat, dat het redelijk is te stellen dat zij over de gebruikelijke mentale en fysieke capaciteiten beschikt om voor zichzelf te zorgen, eventueel ondersteund door haar eigen familie bij wie zij woonachtig is, dat uit het dossier niet blijkt dat zij bijzondere zorg zou behoeven van de verzoekende partij, die zij als Belgische met alle sociale voorzieningen die België rijk is, niet op een andere manier zou kunnen verkrijgen, dat de verzoekende partij in 2022 een wettelijke samenwoning afsloot met de referentiepersoon terwijl het inreisverbod genomen werd in 2019, dat zij er zich in die zin dan ook bewust van waren dat een gezamenlijk gezinsleven in België niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren, dat zij hadden moeten beseffen dat zij dit mogelijks op een andere manier, bv. door middel van een lange afstandsrelatie, gestalte zouden moeten geven, dat dit uiteraard lastig is maar dat als beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden door regelmatige contacten via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken van mevrouw aan de verzoekende partij in het buitenland, het wel degelijk haalbaar is het gezinsleven verder te zetten en dat nergens uit het dossier blijkt dat daartoe hinderpalen zijn. Gelet op voormelde motieven, waarin op afdoende wijze wordt uiteengezet waarom niet blijkt dat het gezinsleven niet op afstand kan verdergezet worden, en niet aangetoond wordt dat dit niet mogelijk zou zijn of in het licht van artikel 8 van het EVRM disproportioneel zou zijn, stelt de Raad vast dat de motieven die betrekking hebben op het verderzetten van het gezinsleven in het buitenland overtuigend zijn. De kritiek van de verzoekende partij dat het feit dat de kinderen uit een eerdere relatie van haar partner zijn geboren, impliceert dat zij *a priori* contact hebben met hun tweede ouder, wat de verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken, en dat de kinderen elk weekend bij hun vader verblijven, is dan ook niet dienstig. Bovendien kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat de kinderen van haar partner regelmatig bij hun vader verblijven, waardoor het aldus geenszins foutief, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM voorkomt te oordelen dat gelet op onder meer de mogelijkheid tot geregelde bezoeken van mevrouw aan de verzoekende partij in het buitenland, het wel degelijk haalbaar is het gezinsleven verder te zetten.

3.2.8. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat gelet op het feit dat de verzoekende partij niet op het grondgebied aanwezig mocht zijn ingevolge het haar in 2019 betekende inreisverbod en nu de verzoekende partij verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, dient te worden aangenomen dat er in de thans voorliggende zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Volgens het EHRM moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Ne-derland (GK), § 106). Inzake immigratie

heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). Het EHRM heeft ook aangegeven dat staten niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd. Zo werd in de bestreden beslissing concreet uiteengezet waarom er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsband, dat op grond hiervan een verblijfsrecht moet worden toegestaan.

De verzoekende partij toont niet aan dat bij het gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, contacten in de toekomst, via klassieke en moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken aan de verzoekende partij in Marokko, voor haar echtgenote (en/of de kinderen) niet mogelijk zouden zijn.

De verzoekende partij kan niet overtuigen dat haar gezinssituatie van die aard is dat van haar niet zou mogen worden verlangd dat zij zich houdt aan de haar opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen en dat zij vervolgens vanuit het land van herkomst, indien gewenst, de nodige stappen zet om het haar opgelegde inreisverbod te doen opheffen of opschorten.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij haar gezinsleven tijdelijk op een andere manier dient te organiseren, zij het in afwachting van het aflopen van de duurtijd van het inreisverbod, zij het in afwachting van het resultaat van het verzoek van een opheffing of opschorting van het inreisverbod. In de voorliggende omstandigheden maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat verwerende partij geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de op het spel staande belangen, met name haar persoonlijke en gezinsbelangen en het gerechtvaardigde belang van de Belgische samenleving. Zij toont niet aan dat haar belangen niet op voldoende en op redelijke en evenwichtige wijze in rekening zijn gebracht of dat met bepaalde omstandigheden geen rekening werd gehouden.

3.2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de overige door haar in haar middel geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

3.2.10. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 12*bis*, §7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er tot slot nog op dat de bestreden beslissing niet in toepassing van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet is genomen en er ook niet blijkt dat deze wetsbepaling in de thans voorliggende situatie speelt. *In casu* ligt immers een vraag tot gezinshereniging met een Belgische wettelijk samenwonende partner voor, situatie die

wordt geregeld door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook niet dat verzoekende partij zich dienstig op artikel 12bis van de Vreemdelingenwet kan beroepen. Daarenboven werd in de voorgaande bespreking reeds ingegaan op het belang van de minderjarige kinderen, waarnaar kan worden verwezen.

3.2.11. Het tweede middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER